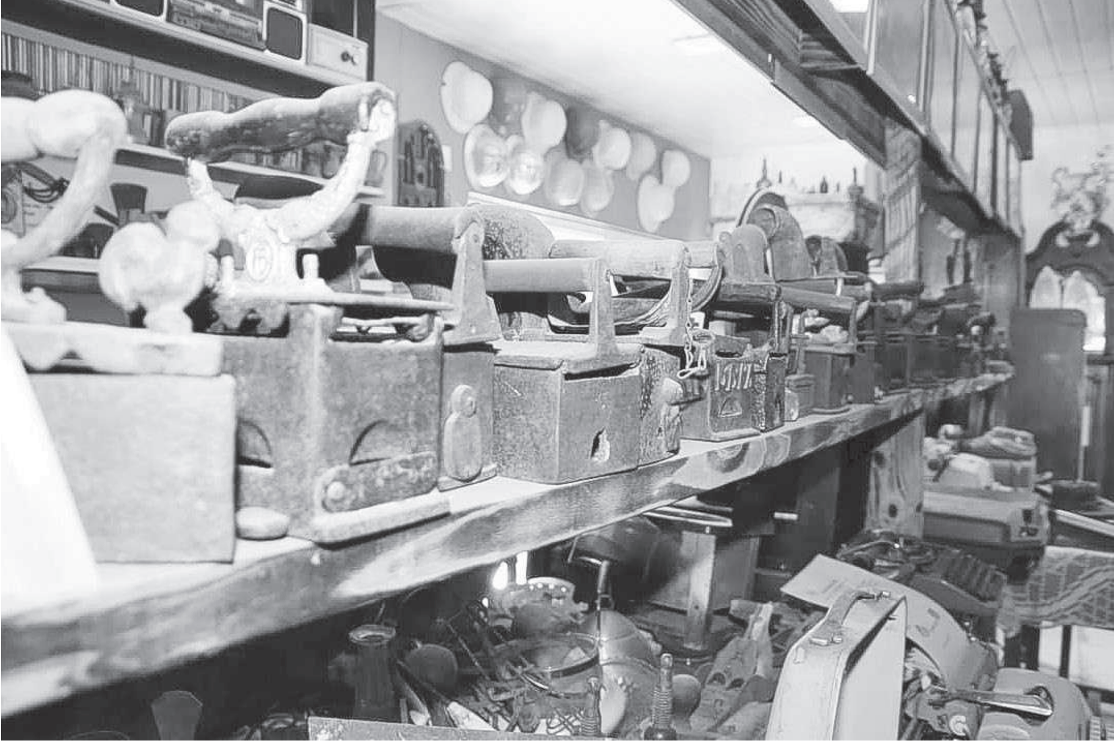
Als de mijn kon praten: een kort relaas van Heintje Ras

Heintje Ras verbleef 100 dagen in de fosfaatmijn. Vandaag een impressie over zijn gevecht met geesten, tegen de eenzaamheid, tegen zichzelf en tegen de dwingende gedachte om het op te geven.

"Blij, blij, omdat ik uit de hitte ben en uit het stof. Blij dat ik weer de frisse lucht kan inademen. Verbeeld je dat er 8 miljard mensen op aarde zijn en dat ik als enige 100 dagen onder de grond was. Dit heb ik niet voor Heintje gedaan maar voor Aruba. Als ik doodga kan ik voor het land Aruba iets moois achterlaten, dat geeft mij een blij gevoel."

Ik heb zeven keer gedacht om te stoppen

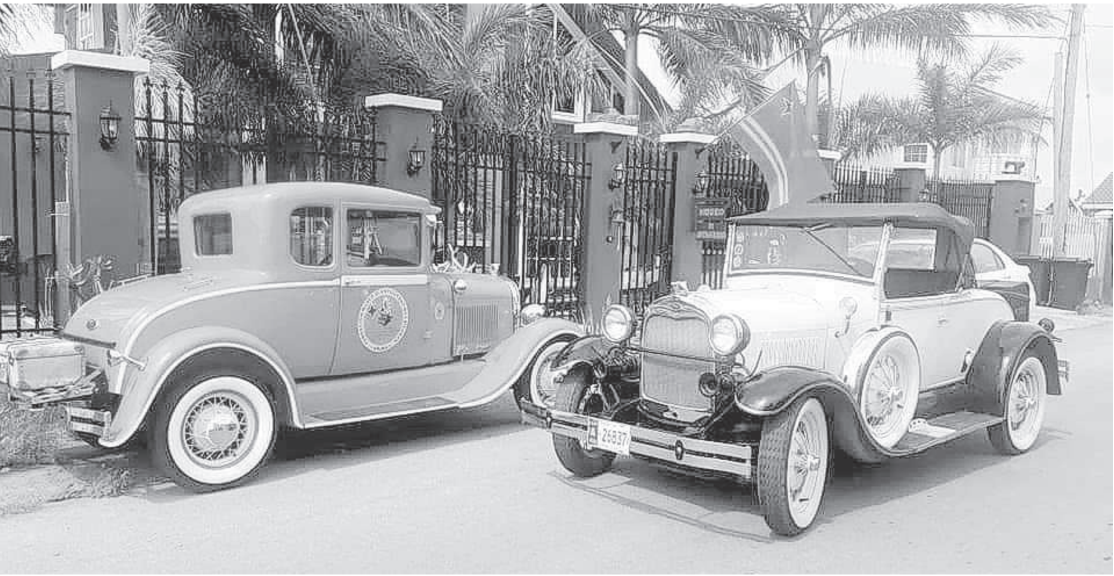
"We kunnen twee of drie uur praten over wat ik allemaal heb moeten doorstaan. Ik dacht dat het makkelijk was. Maar het was drie of vier keer zwaarder. In die 100 dagen heb ik zeven keer moeten vechten om het niet op te geven. Als ik alles vertel dan zou je denken dat ik gek zou zijn." Hij raakte heel geëmotioneerd, toen hij daarover vertelde. "Ik heb 100 dagen gehuild, gevochten met beesten, met geesten en gevechten met ik weet niet met wie. Ik heb mijn stoel stuk gemaakt. Stel je voor 100 dagen zonder mobiele telefoon, zonder Facebook, zonder WhatsApp, zonder deze wind en zonder junkfood. Ik was symbolisch doodgegaan, ik was 100 dagen van deze wereld."

Een jaar heeft hij zich voorbereid, maar toen het moment daar was, was het heel zwaar. Na zeventien dagen wilde hij er al mee stoppen. Zeven keer heeft hij tegen die gedachten gevochten. "De ladder bij de ingang heeft een hoogte van tien meter. Na die ladder moet je nog elf meter naar beneden om bij de plek te komen waar ik verbleef. Ik wilde weg en was al bij de eerste ladder op de tweede trede toen het leek alsof iemand mij vasthield om niet verder omhoog te gaan."

De 'drie mannen' in de mijn

"Er waren drie mannen die achter elkaar liepen, de achterste man had een schoffel in zijn hand en hij vroeg mij wat ik hier deed. Hij vroeg mij of ik wist waar ik was. Hij zei dat ik op een begraafplaats was." In werkelijkheid, en dat is opgetekend volgens Ras, zijn hier drie mannen overleden, maar niemand weet of ze waren vermoord of overleden door de omstandigheden. In 1873 woonden er op Aruba 6000 mensen. Die werkten voornamelijk in de goudmijnen. Voor de fosfaatwinning heeft men werkers uit het buitenland gehaald. Het waren onder andere Fransen, Italianen, Amerikanen, Venezolanen, Colombianen en arbeiders uit Curaçao. Er werkten toen 150 mensen in de fosfaatmijn waarvan drie mensen de dood vonden. "Ik heb die drie mannen gezien. Ze hadden zwarte schoenen aan en droegen donkerrode kleding." Geëmotioneerd vertelde hij erover en het leek alsof hij die ontmoeting herbeleefde.

Het grootste museum in het Caribisch gebied

Met zijn verblijf van 100 dagen wilde hij geld inzamelen voor een museum. De donaties hebben jammer genoeg nog niet veel opgeleverd. "De gewone Arubaan heeft een tientje bijgedragen, maar van ondernemingen en ook organisaties als de Centrale Bank, Ahata en ATA, heb ik niets ontvangen." Met dat geld dat er nu binnen is kan hij heel weinig doen. Drie ondernemingen met een lege ruimte willen die ruimte verhuren maar ze vragen 20.000 per maand.

Steun van de overheid

Vier jaar loopt hij met het idee rond van een museum, dat hij nu bij zijn huis heeft ondergebracht, maar de overheid heeft hem tot nu toe nog niet financieel gesteund. Een terrein heeft hij nog niet aangevraagd. Minister Tjon heeft hem wel gelegenheid gegeven om met betaald verlof te gaan om die 100 dagen in de fosfaatmijn door te brengen. Tjon heeft hem ook verwelkomd toen hij uit de mijn kwam en hij overhandigde hem namens de regering een plakkaat. Daar is hij heel content mee. De minister heeft ook toegezegd in gesprek met hem te blijven over hoe de regering hem kan ondersteunen.

Dagbesteding

"Ik schreef veel, groepen rondleiden in de mijn, looppaden maken voor mensen zodat ze makkelijk hun weg konden vinden en veel lezen. Vooral ook de Bijbel. Ik heb met mijn handen en een beitel gegraven en voorwerpen van rond 1873 gevonden. Die voorwerpen kunnen mensen straks ook in zijn museum zien. Hij had totaal geen besef van dag en nacht. Hij leefde van voedsel met veel proteïne die de marinekazerne heeft gesponsord. Dat was uitgebreid en bestond uit ontbijt-, lunch- en avondmaaltijden.

Zijn kinderen in Guinness World Records

Zijn kinderen van dertien en vijftien jaar oud hebben ook een wereldrecord gevestigd en worden ook vermeld in de Guinness World Records. Totaal hebben zij vijftig dagen in de mijn vertoefd. Acht dagen aaneengesloten en elk weekend en de vakantie waren zij bij hem in de mijn.

Zijn volgende uitdaging

"Ik heb een powerfull mind en als ik zeg dat ik iets ga doen dan doe ik het." Op 2 oktober organiseert hij een groot evenement. Hij zal 100 keer in vier dagen met een parachute uit een vliegtuig springen. Hiermee wil hij het Wilhelmina Kankerfonds steunen. Curaçao sponsort hem met een vliegtuig en hij zal daar 99 sprongen doen en op Aruba zal hij één sprong doen bij Malmok.

Een boek schrijven

Hij schrijft een boek over zijn ervaringen in de fosfaatmijn. Dat boek zal de titel hebben, vrij vertaald uit het Papiaments: 'als de mijn kon praten'. Het boek zal hij in drie talen uitbrengen, Papiaments, Engels en Nederlands.

Hij wil dat boek ook op de scholen verspreiden en hoopt dat de overheid hem hierbij wil steunen.

Breinbreker van de dag

Elke dag vindt u in de Amigoe op deze pagina een Sudoku. Plaats de cijfers 1 tot en met 9 zo in het diagram dat elk cijfer precies één keer voorkomt in elke rij en elke kolom. Elk van de cijfers 1 tot en met 9 moet ook precies één keer voorkomen in elk van de vetomrande 3-bij-3-vierkanten.

		3			9			1
9			7		8			
								2
				1				
7	2		8					
				4	6	1	8	
	9							
		8	3			6		
4		6		5				

DIFFICULTY RATING: ★★★★☆

De oplossing voor de Sudoku staat op pagina 9 in deze krant.

Concertpianist Alexander Kraft van Ermel bij Cas di Cultura

ORANJESTAD — De kleinzoon van de bekende Curaçaose pianist en componist Wim Statius Muller, pianist Alexander Kraft van Ermel, treedt op 21 januari van 19.00 tot 21.00 uur op bij de schouwburg Cas di Cultura.

De werken van Statius Muller (1930-2019) kunnen omschreven worden als 'Chopinesque met een Afro-Caribische draai. De in 1990 geboren pianist Alexander Kraft van Ermel, zijn kleinzoon, geeft een concert met werken van zowel Frédéric Chopin als Statius Muller.

Op het programma staan composities van Chopin, zoals Nocturne, Scherzo, Mazurka's, en 'Antillean Dances' van Statius Muller. Tussen liederen door zal hij praten over de overeenkomst tussen beide componisten.

Kraft van Ermel groeide op in Curaçao waar hij al op jonge leeftijd pianolessen kreeg van zijn grootvader. Op zijn achttiende vertrok hij naar Nederland waar hij zijn pianostudies vervolgde onder begeleiding van Alan Weiss aan het Utrechtse Conservatorium, en studeerde filosofie aan de Universiteit van Amsterdam.

Ook volgde hij masterclasses aan de Manhattan School of Music in New York onder leiding van David Dubal. In oktober 2007 heeft hij voorgespeeld tijdens een muziek literatuur college in The Juilliard School in New York, en in november van dat jaar trad hij gezamenlijk met Wim Statius Muller op bij het Belair Community Centre in Sint Maarten. Hij treedt in Nederland regelmatig op tijdens Antilliaanse evenementen. Ook geeft hij concertlezingen waarbij hij filosofische onderwerpen bespreekt met klassieke muziek.

Hij is van plan de komende zomer een tour te doen langs de voormalig Nederlandse Antillen met een programma dat de artistieke bijdrage van de voormalige kolonies benadrukt.

Kaarten voor het concert zijn beschikbaar bij Cas di Cultura en kosten 35 florin, ofwel 20 dollar, per stuk.